

Att gå vidare i tron - livet efter Trosrörelsen

[Spara som PDF](#)

Texten nedan är hämtad ur boken "Trosförkunnelsen - inget evangelium" av Torbjörn Swartling. Torbjörn berättar här om hur han upplevde tiden efter att han hoppat av Livets Ord. Efter en tid såg han klart hur han under sin tid i Livets Ord hade blivit utsatt för en stark men ofta subtil tankekontroll. Detta gjorde det svårt att leva ett normalt liv som både kristen och vanlig människa. Men Torbjörn ger oss också viktiga tips om hur man kommer tillbaka till ett friskt vardagsliv och trons vila.

Jag har lagt ut denna text eftersom jag tror den kan vara hjälp för dig som nyligen hoppat av trosrörelsen (och andra rörelser med liknande uppbyggnad) eller för dig som går och mår dåligt där. Texten är utlagd med tillstånd av författaren.

/Lennart

Kapitel 7: Att gå vidare i tron

(Ur boken "Trosförkunnelsen - inget evangelium" av Torbjörn Swartling)

När man lämnar tankekontrollens trygga ramar uppstår en situation då man åter ska lära sig tänka på egen hand. Den här fasen av självständig prövning och brottnings med trosfrågor är ett känsligt skede. Man håller på att frigöra sig från de övertygelser och riktlinjer man gått in under på ett osjälvständigt sätt. Det tar ett tag innan man hittat sig själv och sina egna riktlinjer.

Att känslor som varit effektivt blockerade återkommer i mångfaldig kraft gör inte det hela lättare. Man har lärt sig att se på oönskade känslor som lögner från djävulen. Man har lärt sig att trampa på de negativa känslorna tills man upphört att känna dem. Vad man finner efter att ha lämnat trosrörelsen är att alla känslor och konflikter som man trampat på kommer tillbaka i minst dubbel styrka. Känslolivet kan då kännas svårt att behärska. Innan man funnit en trygghet i sin nya identitet, blir det en kamp att leva konsekvent och att klara relationerna till sina medmänniskor på ett moget sätt.

När känslolivet vaknar till liv efter djupfrysningen, kan obehagliga känslor av verklighetsfrånvaro, ångest eller depression dyka upp. Jag tror att det oftast helt

enkelt är ett resultat av tankeprogrammeringen och det felaktiga undertryckandet av känslolivet. Det handlar om en långsam läkedomprocess, vilket underlättas av att man finner sin identitet som kristen och som människa i övrigt. Det underlättar att hitta tillbaka till den man var innan man började låta sina tankar programmeras av trosförkunnelse. Att åter knyta kontakt med vänner från den tiden och återuppta tidigare intressen kan vara en hjälp i läkedomprocessen

Tankar om besättelse

Min erfarenhet är att många som lämnar trosrörelsen brottas med tankar på om de har demoner i sig. Deras symtom, röster eller synintryck får dem att tro detta. Min bedömning är att det i de flesta fallen rör sig om psykiska besvär som kan förklaras av tankekontrollens effekter. Från andra håll är det känt att tankekontrollen i sig kan leda till besvär som är mycket lika dem vid schizofreni, depression eller neuros. Dessa symtom tolkas lätt som demonisering av den som varit inne i trosundervisningen. För de flesta avtar symtomen vid rehabilitering.

Andlig kamp

Även om demonisering enligt min bedömning är ovanlig bland människor som har besvär efter en erfarenhet av trosrörelsen, vill jag inte negligera den andliga kamp som man får gå igenom. Det handlar om en villolära som fått grepp om en människa. Bakom detta står ytterst sett onda makter. Den som frigör sig från eller går emot den falska läran, står därför i en andlig kamp. I den situationen kan det kännas skönt att få stöd av andra i förbön och gemenskap. Stödet kan ibland vara det som avgör om personen ska orka frigöra sig från villoläran.

Det har varit min erfarenhet att läkedomprocessen har skött sig bäst när jag glömt demonerna, vare sig de varit inbillade eller verkliga, bett till Gud kortfattat på svenska, läst någon bibelvers, deltagit i en kristen gemenskap och i övrigt levt mitt vardagsliv under det att jag fått hitta min identitet.

Anledningen till att min bön och bibelläsning vara kortfattade under en tid var att jag inte klarade längre stunder utan att försvinna iväg i tankar och känslor. Jag kunde i så fall uppleva att jag inte riktigt stod på säker mark, och de väl inpräglade bibeltolkningarna och bönemethoderna från trosrörelsen kunde då göra sig ofrivilligt påminna på ett obehagligt sätt. Den dagliga andakten kunde den första tiden på så sätt bli mera kamp än uppbyggelse.

I början var det svårt att läsa Bibeln eftersom jag då genast associerade till vad jag hört inom rörelsen. Jag hörde trosförkunnarens predikningar i mina tankar när jag läste vissa bibelord. Det var nästan som att sätta på bandspelaren. Därför läste jag böcker av kristna författare som jag tidigare haft förtroende för. Det hjälpte mig, samtidigt som jag fick en inblick i ett annat sätt att se på kristen tro. Jag fick alternativa tolkningar till de bibelställen jag lärt mig som trosförkunnare och behövde sedan inte köra fast i det tänkandet när jag läste Bibeln.

Den första tiden var det mycket uppbyggligt att be med egna, omaskerade svenska ord, medan tungotal var betydligt mer svårhanterligt. Det berodde dels på att jag mycket lätt kom in i inkörda spår i tankar och känslor då jag talade i tungor och lättare hamnade i trosrörelsens beteenden och tankar, dels på att jag var osäker på vad tungotalet egentligen betydde för mig och för Gud. Mitt tungotal hade påverkats kraftigt under tiden i trosrörelsen liksom min bön med svenska ord, men det var mycket svårare att urskilja vad som var vad i tungotalet. Därför kändes det betydligt tryggare att be med svenska ord och gärna skrivna böner som Fader Vår som jag visste på förhand var en bön från mitt hjärta.

Att tvingas leva i vardagen i relation till människor var i början ett effektivt sätt att få markkontakt när tankar och känslor flöt iväg någon annanstans. Kontakten med folk som förstod vad man gått igenom och som man kunde prata med var kanske det som var mest själavårdande när det kändes svårt den första tiden. En sådan kontakt kan vara viktig även i fortsättningen. Emellanåt behöver man ventilera sina frågor med någon som förstår vad man pratar om. Till att börja med kan det behovet verka nästan omätligt. Kontakten med andra som varit med om något liknande fyller då en viktig funktion.

Ledning genom inre meningar

Jag tror att den Helige Ande kan vägleda den kristne genom inre meningar. I trosrörelsen åsidosätter man emellertid de inre meningar som inte stämmer med rörelsens uppfattning. På detta sätt "kör man över" den Helige Andes meningar under en längre tid. När man sedan lämnar rörelsen kan det vara svårt att i början kunna skilja på vad som är den Helige Andes mening och vad som beror på den indoktrinering man utsatt sig själv för.

Ledning genom förståndet

I bearbetningen av mina erfarenheter har jag använt mitt förstånd genom att läsa, skriva och rent intellektuellt bena ut vad som är rätt och fel. Det avråder

man från som trosförkunnare:

"Alltför ofta ser vi på tingen ur intellektuell synvinkel och strävar efter att reda ut dem med vårt förnuft. Men inte någonstans säger Bibeln att Gud leder oss genom våra sinnen och vår själsverksamhet."

Kenneth E Hagin "Hur du kan bli ledd av Guds Ande", s.10

Döm om min förvåning när jag upptäckte att ledare i olika sekter också betonar att man inte ska lita på förståndet. De tar på så sätt bort det viktigaste redskapet man har för att hitta rätt. Får man inte lita på sitt förstånd när man kommer i gungning blir man mycket sårbar. I rena desperationen kan man gå tillbaka till den grupp man börjat ifrågasätta.

Trosförkunnare hänvisar till Ordspråksboken 3:5 där det står att man inte ska förlita sig på sitt förstånd som motsats till att förtrösta på Herren. Oftast glömmar man att läsa vidare i samma kapitel där det står att den människa är säll som "erhåller förstånd" (vers 13) och där man uppmanas att "ta klokhet och eftertänksamhet i akt" (vers 21). Enligt Lukas 24:45, Romarbrevet 12:2 och 1:a Johannesbrevet 5:20 kan man använda sitt förstånd till att förstå Skriften, avgöra vad som är Guds vilja och lära känna Jesus. Ett sätt som den Helige Ande leder den kristen är alltså genom förståndet.

Avgiftning

Trosrörelsen innehåller både positiva sidor och samtidigt ödesdigert negativa sidor. Det har enligt min erfarenhet hittills visat sig vara mycket svårt att ta vara på det positiva utan att få med det negativa. Därför har min slutledning blivit att det är nödvändigt att helt undvika trosrörelsen och sammanhang där liknande undervisning förekommer.

En före detta alkoholist kan inte ta en mellanöl någon gång emellanåt. Han måste avhålla sig helt från alkohol för att undvika återfall. Precis på samma sätt har det fungerat för mig och många andra när det gäller trosrörelsen. Den som genomgår avgiftning från sitt andliga drogberoende i trosrörelsen upptäcker ofta att det även blir nödvändigt att avhålla sig från sammanhang med liknande andlighet.

Kristenheten i de etablerade kyrkorna ter sig många gånger ljum och inte speciellt lockande för den som är van vid trosrörelsens engagemang. Man får inte det rus man är van vid från trosrörelsens möten. Den här avtändningen har av någon liknats vid att övergå från amfetamin till kaffe. Abstinensen infinner sig snart. Man befinner sig plötsligt i ett ingenmansland och tycker sig inte höra

hemma någonstans. I det läget går många tillbaka till källan för sitt andliga rus. Även många som vet att det i grund och botten är fel att gå tillbaka ger efter för trycket. Man orkar inte med abstinensens vånda. Det rör sig om en kamp på både det psykologiska och andliga planet.

Upptäcka Gud på nytt

Mycket som man tidigare tagit för självklart måste åter upptäckas. Varför är man egentligen kristen? Jag började erinra mig saker som gjorde att jag fick en kristen tro, som berättelsen om Stefanus som förlät sina avrättare (Apg 7:60).

Jag började se hur Gud kunde verka på ett enkelt sätt i vardagen. Gudstjänsterna var inte speciellt spännande alla gånger, men jag kunde upptäcka Gud i det lilla. Jag kommer exempelvis ihåg vilket mäktig upplevelse det var vissa gånger att läsa trosbekännelsen. Det var som att förena sig med de som utformat den i kampen mot irrlära. Betydelsefullt har varit att få be syndabekännelsen och få uppleva Guds heliga närvaro i nattvarden.

Grunden för tron

Det blev naturligt att bygga tron på den historiska tillförlitligheten i vittnesbördet om Jesus i Bibeln. Jag fick stor hjälp av Bo Giertz som hävdar att *"Bibelns har blivit sådan Gud ville att den skulle vara för att han skulle kunna tala om sin frälsning till alla folk och till alla tider."* Jag förstod att Bibeln utformats som Gud ville för att visa oss vem Jesus är. Det blev naturligt att lyfta på hatten inför ställen i Bibeln som verkar svårförståeliga eller motsägelsefulla, för att låta det viktiga bli att lära känna Kristus genom Skriften.

Trosrörelsens uppfattning om den Helige Ande har successivt fått ersättas av en annan bild. Jag har förstått att det som jag tidigare uppfattade som den Helige Andes manifestationer i trosrörelsens möten knappast har något med den Helige Ande att göra överhuvudtaget. Det är snarare så att Han verkar på ett mjukt och stilla sätt i människors liv för att skapa en tro på Jesus.